

є створення витвору мистецтва, тобто, специфічне відображення об'єктивної реальності у формі художніх образів.

Отже, сюжетне малювання привчає дітей бачити багатство і різноманітність кольорів, ліній і форм оточуючих предметів і явищ, сприяє вихованню в них естетичних відчуттів, розвитку просторового зображення.

Характерна риса зображувальної художньої творчості – створення виразних зображень. Краса та виразність зображення залежить і від того, як діти оволоділи формотворчими рухами та вміють передавати в малюнку форму предмета. Чітко зображена форма робить образ упізнаним і викликає у самого виконавця задоволення, позитивні емоції.

Тому, творчість – важлива складова системи виховання, в ній узагальнено весь життєвий досвід дитини – чуттєвий, ціннісний, моральний, естетичний, пізнавальний, трудовий. Вона лежить в основі успішного засвоєння нових знань, умінь та навичок, саме тому так важливо сформувати у дітей основи творчості.

Список використаних джерел:

1. Выготский Л.С. Воображение и творчество в детском возрасте: Психол. очерк: Кн. для учителя / Л.С. Выготский. – М.: Просвещение, 1991. – 93 с.
2. Выготский Л.С. Психология развития человека / Л.С. Выготский: Изд-во Смысл; Изд-во Эксмо, 2005. – 1136 с.
3. Закон України «Про дошкільну освіту». – К.: Редакція журналу «Дошкільне виховання», 2001. – 55 с.
4. Люблінська Г.О. Дитяча психологія / Г.О. Люблінська – К.: Вища школа, 1974. – С. 167-198.
5. Рубинштейн С.Л. О мышлении и путях его познания / С.Л. Рубинштейн – М.: Просвещение, 1958. – 412 с.

Оксенюк А.В.

студентка,

Науковий керівник: Марченко Т.О.

викладач педагогіки,

ВКНЗ «Коростишівський педагогічний коледж

імені І.Я. Франка»

Житомирської обласної ради

МІСЦЕ ОЦІНКИ В ШКОЛІ

Впровадження нових педагогічних технологій у навчання і виховання є характерною рисою розвитку сучасної школи України. Саме в умовах реформування шкільної освіти, зміни пріоритетів навчання та його гуманізації відбувається удосконалення системи оцінювання навчальних досягнень учнів. «Впровадження особистісно-орієнтованого підходу до навчання та підвищення якості й об'єктивності оцінювання» є об'єктивною вимогою часу [1, с. 31].

Сучасна школа потребує нової філософії контролю, за якої, як зазначає відомий український дидакт О. Савченко, акцент зміщується на опанування

учнями вміннями й навичками, досягнення певного рівня. Оцінювання успішності учнів є одним з найбільш поширених його видів – «учителі оцінюють знання учнів кожного дня на основі їхніх відповідей на запитання, виставляючи оцінки за кожний вид роботи». Таке щоденне внутрішнє оцінювання (на рівні класу або школи) складається з «нормативного» та «критеріального» компонентів: досягнення кожного учня оцінюються відносно певної норми, за яку приймаються усереднені досягнення групи або класу, та відносно середньостатистичного суспільного критерію, який відображають нормативні документи на рівні регіону або держави (загальнонаціональний стандарт).

У сучасній дидактиці накопичилось чимало термінів, понять і категорій, які виражають суть педагогічного явища процесу оцінювання якості знань учнів: «контроль знань», «оцінка успішності», «система оцінювання», «функції перевірки знань», «методи контролю», «форми контролю» тощо. Для визначення дидактичних можливостей контролю знань в сучасних умовах необхідне таке розуміння перевірки, яке потребує принципової зміни підходів до оцінювання якості навчальної успішності, а це у свою чергу, на думку Н. Буринської, висуває низку невідкладних завдань. Серед них: розробка теоретичного обґрунтованого підходу до визначення змісту контролю – того, що об'єктивно можна й потрібно контролювати; обґрунтування об'єктивних показників визначення відповідності реально досягнутих учнями результатів навчання поставленій меті; розробка засобів контролю, адекватних результатам, що перевіряються. Такий підхід до контролю вимагає уточнення в освітніх стандартах обов'язкових результатів навчання, а також конкретного визначення того, що з них перевіряти і як оцінювати.

Оцінювання знань, умінь та навичок школярів – це активний, систематичний, але водночас разовий процес. Існує також поняття, яке часто вживається разом із поняттям «оцінювати» – «вимірювати» – визначати якою-небудь мірою величину чого-небудь. У педагогічному словнику С. Гончаренка дається таке визначення шкільної оцінки: це «визначення й вираження в умовних знаках – балах, а також в оцінювальних судженнях учителя ступеня засвоєння учнями знань, умінь та навичок відповідно до вимог шкільних програм, рівня старанності і стану дисципліни. Оцінювання здійснюється в процесі повсякденного вивчення результатів навчальної роботи учнів на уроках і вдома, а також за результатами спеціальної перевірки знань, умінь та навичок» [3, с. 244-245].

Навчальні досягнення дитини мають бути обов'язково оцінені з боку вчителя. У розробці підходів до оцінювання першим кроком є чітке формування завдань оцінювання. Гончаров С.М. [7] відзначає, що традиційно завданнями оцінювання є:

- показати учням як вони досягли мети навчального заняття;
- визначити найкращих за результатами учнів;
- стимулювати мотивацію учнів до навчання й отримання сучасних знань;
- визначити рівень здібностей учнів;
- поставити оцінки кожному учню.

Психологічні аспекти оцінювання розкрито в працях Б.Г. Ананьєва, О.М. Леонтєєва, А.І. Ліпкіної, А.Р. Лурія, А.К. Маркової, С.Т. Шацького та ін. Відповідь на запитання: «Чи потрібно оцінювати навчальну діяльність учня?» докладно проаналізовано в праці А.І. Ліпкіної. Дослідницею виявлено, що майже 98% дітей бажає, щоб їхня навчальна діяльність була оцінена вчителем [8, с. 34].

Отже, дитина потребує заохочення, позитивної оцінки своєї праці, її дуже засмучує негативна оцінка, але зовсім вибиває з колії, паралізує бажання працювати байдужість, ігнорування її праці.

Гуманізація освіти гостро ставить питання зміни контрольної-оцінювальної системи, оскільки всі підходи до оцінювання у сучасній школі й досі залишаються авторитарними. Діти не беруть участі в оцінюванні своїх знань. Широко відомо, що діти бояться контролю, адже вся система побудована так, що педагоги перевіряють здебільшого не рівень знань учнів, а те, чого діти не знають. Щоразу коментарі обмежуються словами: «не знаєш», «не вивчив», «не думав».

Оцінюючи знання, вчитель одночасно оцінює особистість, її можливості і місце серед інших. Орієнтуючись на оцінки вчителя, діти самі ранжують себе і своїх товаришів як відмінників, середніх, слабких, старанних або нестаранних, і так далі. Наявність впливу оцінних ставлень на становлення самооцінки учня відмічається багатьма дослідниками проблем навчання (Б.Г. Ананьєв, М.І. Алексєєва, А.М. Алексюк, Л.С. Виготський, В.В. Давидов, Д.Б. Ельконін, Г.С. Костюк, С.Д. Максименко, О.М. Матюшкін, та інші).

Тому дидактичні пошуки, розробка нових систем, критеріїв та правил оцінювання продовжується і в наш час. Однією з популярних сучасних форм оцінки є навчальне портфоліо. Особливе поширення ця система здобула в школах США. Педагогічна філософія навчального портфоліо як форми оцінки передбачає: зміщення акценту з того, що учень не знає і не вміє, на те, що він знає і вміє з даної теми з даного предмету; інтеграцію кількісної і якісної оцінки; перенесення педагогічного акценту з оцінки на самооцінку.

Удосконалену систему оцінювання пропонують В.І. Зенкін та С.А. Зенкіна. Вони пропонують досвід впровадження у навчальний процес процедури оцінювання, що стимулює мотивацію до навчання, виховання, розвиває індивідуальні пізнавальні здібності учасників системи відношень «Педагог – учень – батьки – педагог». Разом зі вчителем учні створюють шкалу оцінювання, яка і використовується ними в навчанні. Відповідь учня спочатку оцінюється ним самим за цією шкалою. Педагог при незгоді вносить коригування, коментуючи свою думку відповідно до шкали. Це викликає потребу у самостійній діяльності, самореалізації. Система «розвиваючої оцінки» не дозволяє проявитися авторитарним нахилам педагога. Об'єктивна оцінка діяльності іншого, якщо вона сприймається як справедлива, може виступити у якості фундаменту для взаєморозуміння, фактора, який сприяє розвиткові мотивації до навчання, розвиткові таких значимих для становлення особистості якостей, як рефлексивність, самокритичність, воля [8, с. 39].

Педагогам відомо: одна й та ж оцінка має різне значення навіть у 2-х учнів. В одного, наприклад, «четвірка» – ближче до «п'ятірки», а в

іншого – це майже «трійка». Черкаські вчителі й дослідники Л.І. Прокопенко та Т.Л. Тевлін запропонували стобальну систему оцінки знань, зокрема для старшокласників. Вони обґрунтовують таке нововведення тим, що така система дає змогу учням самим коригувати рівень вивчення окремих навчальних предметів. Вважається, що нові шкали оцінювання, збільшуючись в інтервалі, підвищують поріг «чутливості», а також дають змогу викладачеві деталізувати вивчення навчального матеріалу з метою контролю [4, с. 86].

За останні роки широкого використання набули тести, як одна із форм перевірки засвоєння учбового матеріалу. Однією з найбільш важливих переваг тестового контролю вважається висока ступінь об'єктивності виставлення оцінок, так як надається можливість точного підрахунку правильних і неправильних відповідей [5, с. 44].

В Україні в цьому році було прийнято низку численних реформ, що стосується ролі оцінки в початковій школі. Відтепер оцінювання – це конфіденційна інформація, яка стосується лише вчителя, дитини та її батьків.

Отже, нові підходи до оцінювання результатів навчально-пізнавальної діяльності учнів слугують гуманізації освіти, орієнтації процесу навчання на розвиток особистості учня, реалізації особистісно орієнтованого навчання, підвищенню якості й об'єктивності оцінювання.

Список використаних джерел:

1. Про запровадження 12-ти бальної шкали оцінювання навчальних досягнень учнів у системі загальної середньої освіти // Початкова школа. – 2000. – № 4. – С. 31-33.
2. Гончаров С.М. Інтерактивні технології навчання в кредитно-модульній системі організації навчального процесу. – Рівне: НУВГП, 2006. – 172 с.
3. Амонашвили Ш.А. Воспитательная и образовательная функции оценки школьников: Экспериментально-педагогическое исследование. – М., 1984.
4. Москалюк Л.В. Мотиваційні можливості контролю результатів навчання школярів // Наука і освіта. – 2001. – № 5. – С. 72-75.
5. Методичні рекомендації з організації тестового контролю освітньо-професійної підготовки вчителя / Відповід. ред. В.В. Грубінко. – Тернопіль: ТНПУ, 2004. – 100 с.

Олійник А.В.

студентка;

Біліченко П.Г.

кандидат педагогічних наук, доцент,

Глухівський національний педагогічний університет

імені Олександра Довженка

ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ ОРГАНІЗАЦІЇ СТУДЕНТСЬКОГО ДОЗВІЛЛЯ В СИСТЕМІ ОСВІТИ ВИЩОЇ ШКОЛИ INSA LION (ФРАНЦУЗЬКА РЕСПУБЛІКА)

Доля України залежить від того, наскільки ефективно будуть задіяні інтелектуальні, творчі можливості її народу, кожного її громадянина. Розвиток